

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Daniely Zemanové a soudců Zdeňka Kühna a Miloslava Výborného v právní věci žalobce: **M. V.**, zast. JUDr. MgA. Michalem Šalomounem, Ph.D., advokátem se sídlem Bráfova tř. 52, Třebíč, proti žalovanému: **Úřad městyse Okříšky**, stavební úřad, se sídlem Jihlavská 1, Okříšky, ve věci ochrany před nezákonným zásahem, pokynem nebo donucením správního orgánu, za účasti osoby zúčastněné na řízení: **Mgr. S. Č.**, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 6. 8. 2014, č. j. 31 A 115/2010 – 173,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Osoba zúčastněná na řízení **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Předmět řízení

[1] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) včasnou kasační stížností napadá v záhlaví označený rozsudek Krajského soudu v Brně (dále jen „krajský soud“), kterým byla jako nedůvodná zamítnuta jeho žaloba na ochranu před nezákonným zásahem, pokynem nebo donucením majícím spočívat ve vydání kolaudačního souhlasu ze dne 5. 2. 2010, sp. zn. Výst. 11/10-C, který byl k žádosti osoby zúčastněné na řízení (dále též „stavebník“) vydán žalovaným

jako doklad o povoleném užívání stavby „*Přestavba a přístavba RD č. p. 4 na pozemku st. p. X v katastrálním území K. u T.*“ (dále jen „stavba“).

II. Relevantní skutkové okolnosti

[2] Osoba zúčastněná na řízení na základě stavebních povolení realizovala přístavbu garáže a nástavbu stávajícího rodinného domu, č. p. 4 na pozemku st. p. X v katastrálním území K. u T. sousedícího s pozemkem stěžovatele. Při závěrečné kontrolní prohlídce stavby provedené dne 29. 1. 2010 žalovaný zjistil, že byla provedena v souladu s dodatečným stavebním povolením ze dne 10. 10. 2008, č. j. Výst. 972/08-M. Dále nezjistil závady bránící bezpečnému užívání stavby a shledal, že provedení stavby a její užívání nebude ohrožovat život a veřejné zdraví, život a zdraví zvířat, bezpečnost anebo životní prostředí. Žalovaný proto vydal dne 5. 2. 2010 kolaudační souhlas, sp. zn. Výst. 44/10-C (dále jen „kolaudační souhlas“), s užíváním předmětné stavby.

III. Řízení před krajským soudem

[3] Stěžovatel napadl kolaudační souhlas žalobou proti rozhodnutí správního orgánu dle části třetí, hlavy II, dílu 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, v platném znění (dále jen „s. ř. s.“). Krajský soud tuto žalobu nejprve z důvodu, že kolaudačním souhlasem nemohlo být zasaženo do práv stěžovatele, odmítl usnesením ze dne 15. 6. 2011, č. j. 31 A 115/2010 – 24, které bylo zrušeno rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 6. 2012, č. j. 9 As 104/2011 – 60. Krajský soud následně opět žalobu usnesením ze dne 17. 10. 2012, č. j. 31 A 115/2010 – 91, odmítl, neboť žalobou proti rozhodnutí správního orgánu nelze napadat kolaudační souhlas. Ten je možné napadnout pouze žalobou na ochranu před nezákonným zásahem, pokynem nebo donucením správního orgánu. I toto usnesení krajského soudu bylo zrušeno rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 12. 2012, č. j. 9 As 161/2012 – 53. Citovaným rozsudkem zdejší soud zavázal krajský soud, aby s ohledem na judikaturní obrat v posouzení charakteru souhlasů vydávaných podle zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve znění platném pro projednávanou věc (dále jen „stavební zákon“), umožnil stěžovateli doplnit podanou žalobu původně koncipovanou jako žaloba proti rozhodnutí správního orgánu tak, aby splňovala požadavky na zásahovou žalobu dle § 82 a násl. s. ř. s.

[4] Na základě výzvy krajského soudu stěžovatel žalobu náležitě doplnil. Stěžovatel namítal, že v důsledku umístění garáže (přístřešku) na sousedním pozemku stavebníka nemůže projít mezi stěnami postavené garáže a jeho stodoly, a zajišťovat tak údržbu své stavby, přičemž zdůraznil, že nebyl dodržen požadavek na to, aby garáž byla umístěna v souladu s ustanovením § 25 vyhlášky č. 501/2006 Sb., o obecných požadavcích na využívání území (dále též „vyhláška č. 501/2006 Sb.“), minimálně 2 metry od společných hranic pozemků. Ve vztahu k nástavbě domu potom namítal, že stavba byla provedena přibližně o 1 metr vyšší, než bylo uvedeno ve stavebním povolení, čímž dochází jednak ke stínění pozemku stěžovatele a dále k narušení jeho práva na soukromý a rodinný život v mnohem větším rozsahu, než v jakém by k němu docházelo, pokud by stavba byla provedena v souladu se stavebním povolením. Stěžovatel rovněž vytýkal žalovanému, že nebyl vyrozuměn o konání kontrolní prohlídky předcházející vydání kolaudačního souhlasu, které se tak nemohl zúčastnit a bylo mu zabráněno v uplatňování jeho

pokračování

procesních práv. Krajský soud tuto žalobu rozsudkem ze dne 17.7.2013, č. j. 31 A 115/2010 – 143, zamítl. Nejvyšší správní soud však na základě kasační stížnosti toto rozhodnutí rozsudkem ze dne 23. 10. 2013, č. j. 9 Aps 3/2013 – 32 (dále též „předcházející rozsudek NSS“), zrušil, neboť shledal rozsudek krajského soudu nepřezkoumatelným, a zavázal krajský soud k řádnému vypořádání tvrzení stěžovatele. Zdejší soud konstatoval, že nebudou-li k vypořádání námitek stěžovatele dostačující informace ze spisového materiálu, bude na místě provést dokazování. Žalobu na ochranu před nezákonným zásahem shledal Nejvyšší správní soud legitimním nástrojem pro korekci případných pochybení stavebního úřadu při vydání kolaudačního souhlasu.

[5] V nyní napadeném rozsudku krajský soud uvedl, že stavba garáže (přístřešku) byla od počátku stavebního řízení navrhována a umístěna na samém okraji hranic s pozemkem stěžovatele. Z projektové dokumentace bylo zcela zřejmé, že odstupová vzdálenost 2 metrů nebude dodržena. Stěžovatel s takto navrženou a umístěnou stavbou několikrát ve správním řízení vyslovil souhlas. Krajský soud dále poukázal na ustanovení § 25 odst. 6 vyhlášky č. 501/2006 Sb., podle něhož je s ohledem na charakter zástavby možné stavbu garáže umístit až na hranici pozemku. Ve vztahu k námitce ohledně výšky zkolaudované stavby krajský soud uvedl, že toto své tvrzení stěžovatel nepodložil žádnými relevantními argumenty ani důkazy. Nad rámec uvedeného krajský soud naznačil, že i v případě stavebního souhlasu na stavbu skutečně o metr vyšší, než bylo povoleno stavebním povolením, by bylo na zvážení, zda se jedná o tak závažnou odchylku, pro kterou by nemohl být vydán kolaudační souhlas, a zda by se dalo hovořit o zásahu nabývajícím intenzity nezákonnosti. Krajský soud na závěr uvedl, že ve vztahu k výkonu práva na soukromý a rodinný život se jedná o sousedský spor řešitelný dle občanského práva. Spisový materiál považoval krajský soud pro své rozhodnutí za dostačující.

IV. Kasační stížnost a vyjádření osoby zúčastněné na řízení

[6] Stěžovatel napadl rozsudek krajského soudu včas podanou kasační stížností z důvodů dle ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s.

[7] V kasační stížnosti stěžovatel uvedl, že se krajský soud neřídil závazným pokynem Nejvyššího správního soudu, neboť neprovedl další dokazování a vycházel pouze ze správního spisu. Stěžovatel považoval spisovou dokumentaci za nedostatečnou a navrhoval již v žalobě provést místní šetření za účelem prokázání svých tvrzení. Krajský soud podle stěžovatele nezkoumal skutečný stav, přičemž z dokazování by bylo možné zjistit, zda byly splněny příslušné odstupové vzdálenosti od stavby garáže. Stěžovatel též namítal, že mu krajský soud upřel právo na kontrolu správního orgánu. Z důvodu složitosti řízení stěžovatel nesouhlasí se závěrem, podle něhož nedostatečnou odstupovou vzdálenost stavby garáže mohl namítat v územním řízení. Dále stěžovatel namítal, že jej krajský soud ohledně výkonu práva na soukromý a rodinný život a ohledně stínění stavby nesprávně odkázal na občanskoprávní spor, přičemž odkázal na předcházející rozhodnutí Nejvyššího správního soudu v této věci. Podotkl též, že nyní již nelze odkazovat na zákon č. 40/1964 Sb., občanský zákoník, neboť pozbyl účinnosti.

[8] Žalovaný vyjádření ke kasační stížnosti nepodal.

[9] Osoba zúčastněná na řízení se ke kasační stížnosti vyjádřila podáním ze dne 9. 9. 2014, v němž shrnula dosavadní komplikovaný průběh řízení. Ve vztahu k projednávané věci osoba zúčastněná na řízení uvedla, že považuje napadený rozsudek za správný a přezkoumatelný. Uvedla, že krajský soud byl povinen provést dokazování pouze v případě, kdy shledá správní spis nedostatečným.

V. Posouzení důvodnosti kasační stížnosti

[10] Vzhledem k tomu, že se v posuzovaném případě jedná o opakovanou kasační stížnost podanou stěžovatelem, posoudil Nejvyšší správní soud nejprve, zda je tato kasační stížnost přípustná. Podle ustanovení § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s. je kasační stížnost nepřipustná proti rozhodnutí, *jímž soud rozhodl znovu poté, kdy jeho původní rozhodnutí bylo zrušeno Nejvyšším správním soudem; to neplatí, je-li jako důvod kasační stížnosti namítáno, že se soud neřídil závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu.* Nejvyšší správní soud vyslovil, že z uvedeného zákazu existují výjimky „pro případy, kdy Nejvyšší správní soud zrušil rozhodnutí soudu pro procesní pochybení, nedostatečně zjištěný skutkový stav, případně nepřezkoumatelnost jeho rozhodnutí. Posouzení toho, které námitky mohl stěžovatel uplatnit již v předešlé kasační stížnosti, závisí na konkrétních okolnostech případu“ (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 3. 2011, č. j. 1 As 79/2009 – 165, dostupný na www.nssoud.cz, stejně jako veškerá dále citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu).

[11] Předcházejícím rozsudkem NSS v projednávané věci bylo zrušeno dřívější rozhodnutí krajského soudu z důvodu nedostatečného vypořádání námitek stěžovatele, tedy z důvodu nepřezkoumatelnosti. Stěžovatel navíc v nynější kasační stížnosti namítá, že se krajský soud neřídil závazným pokynem zdejšího soudu ohledně nutnosti doplnění dokazování. Kasační stížnost je tedy s ohledem na výše uvedené a na ustanovení § 102 a násl. přípustná a podle jejího obsahu jsou v ní namítány důvody dle § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s., tedy nezákonnost spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení a nepřezkoumatelnost spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, popřípadě v jiné vadě řízení před soudem, mohla-li mít taková vada za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé.

[12] Na základě ustanovení § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s. je Nejvyšší správní soud při přezkumu rozhodnutí krajských soudů vázán rozsahem a důvody kasační stížnosti, ledaže by bylo řízení před soudem zmatečné, bylo zatíženo vadou, která mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé, anebo je-li napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné, jakož i v případech, kdy je rozhodnutí správního orgánu nicotné. Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek a neshledal v něm žádnou z výše uvedených vad.

[13] Stěžovatel namítal, že se krajský soud neřídil právním názorem Nejvyššího správního soudu, neboť ve věci neprovedl další dokazování a vycházel pouze ze správního spisu.

pokračování

[14] V předcházejícím rozsudku Nejvyšší správní soud uvedl, že nebude-li možné vyhodnotit stěžovatelem namítaný rozpor skutečného stavu se stavem povoleným stavebním povolením na základě spisového materiálu, bude na místě ve věci provést dokazování. Právní názor vyslovený Nejvyšším správním soudem ve zrušujícím rozsudku je pro následné rozhodování krajského soudu dle ustanovení § 110 odst. 4 s. ř. s. závazný, a to ve všech jeho aspektech (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 1. 2009, č. j. 4 Ads 19/2008 – 188). V první řadě se stěžovatelem nelze souhlasit, že by krajský soud byl povinen provést bezpodmínečně dokazování na základě závazného pokynu Nejvyššího správního soudu. Jak vyplývá z výše uvedeného, krajský soud byl zavázán provést dokazování ve věci pouze v případě, kdy nebude možné řádně vypořádat námitky stěžovatele na základě obsahu vyžádaných správních spisů. Krajský soud v napadeném rozsudku shledal, že správní spis poskytuje dostatečný podklad pro posouzení věci. Nejvyšší správní soud se proto dále zabýval tím, zda měl krajský soud dostatek podkladů pro rozhodnutí o žalobních námitkách stěžovatele, a na základě uplatněných kasačních námitek přezkoumal správnost a zákonnost závěrů krajského soudu.

[15] Stěžovatel namítal, že realizací stavby garáže, k níž byl vydán namítaný kolaudační souhlas, došlo k porušení závazných odstupových vzdáleností předepsaných vyhláškou č. 501/2006 Sb.

[16] Nejvyšší správní soud považuje za vhodné ve vztahu k této námitce nejprve shrnout okolnosti vyplývající ze správního spisu. Z dokumentace pro vydání územního rozhodnutí o umístění stavby i z ověřené projektové dokumentace pro stavební povolení, především ze zákresů stavby do katastrální mapy jednoznačně vyplývá, že stavba garáže měla být od počátku umístěna přímo na hranici pozemků stěžovatele a stavebníka. Ve spisu se nachází též vlastnoručně podepsaný souhlas stěžovatele a ostatních účastníků správního řízení s umístěním stavby.

[17] Nejvyšší správní soud setrvale judikuje, že stavební zákon obsahuje samostatnou úpravu několika druhů řízení, která na sebe mohou v procesu realizace výstavby navazovat. V každém z těchto chronologicky navazujících řízení lze přitom uplatnit pouze některé námitky, které následně není možné uplatnit v řízeních následujících (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 2. 2012, č. j. 8 As 54/2011 – 344). Námitky týkající se nedostatečné odstupové vzdálenosti garáže od pozemku stěžovatele mohl stěžovatel, zvláště se znalostí projektové dokumentace, která se ve vztahu k umístění stavby garáže v průběhu územního ani stavebního řízení neměnila, uplatnit v rámci územního řízení. Poukazoval-li stěžovatel na nedostatečnost odstupové vzdálenosti garáže nejdříve v žalobě na ochranu před nezákonným zásahem spočívajícím ve vydání kolaudačního souhlasu na předmětnou stavbu, je tuto námitku v souladu se závěrem krajského soudu a na základě shora uvedeného považovat za opožděnou. V souladu se zásadou *práva náležejí bdělým* bylo zcela na stěžovateli, aby svá práva chránil již v územním řízení a v něm namítal nedostatečnost odstupových vzdáleností. Nejvyšší správní soud se tedy ztotožnil s vypořádáním této námítky krajským soudem a zároveň dodává, že správní spisy obsahují veškeré podklady nezbytné pro rozhodnutí o této otázce.

[18] Nad rámec uvedeného lze poukázat na právní úpravu odstupových vzdáleností. Podle ustanovení § 25 odst. 5 vyhlášky č. 501/2006 Sb. *[v]zdálenost stavby garáže a dalších staveb souvisejících a podmiňujících bydlení umístěných na pozemku rodinného domu nesmí být od společných hranic pozemků menší než 2 m.* Nicméně podle odst. 6 téhož ustanovení je možné s ohledem na charakter zástavby umístit až na hranici pozemku rodinný dům, garáž a další stavby a zařízení související s užíváním rodinného domu. V takovém případě nesmí být ve stěně na hranici pozemku žádné stavební otvory, zejména okna, větrací otvory; musí být zamezeno stékání dešťových vod nebo spadu sněhu ze stavby na sousední pozemek; stavba, její část nesmí přesahovat na sousední pozemek. Jak správně poukázal krajský soud, charakter zástavby v okolí předmětné stavby zdůvodňoval použití ustanovení § 25 odst. 6 vyhlášky č. 501/2006 Sb., neboť na předmětném katastrálním území je umístění výše vyjmenovaných staveb na hranici sousedících pozemků zcela běžné. Tato skutečnost je mimochodem též zjistitelná ze správního spisu, především z přiložených katastrálních map a zákresů.

[19] Stěžovatel dále namítal, že nově přestavěný rodinný dům je o metr vyšší, než bylo stanoveno stavebním povolením. Způsob vypořádání této námítky krajským soudem je dle kasační stížnosti nepřezkoumatelný, neboť mělo být provedeno dokazování.

[20] Krajský soud neshledal námitku důvodnou, protože ji stěžovatel nepodložil žádnými relevantními argumenty, nenavrl v průběhu správního či soudního řízení žádný důkaz, který by tuto skutečnost jakkoli prokazoval, ani toto tvrzení jakkoli podpůrně nedoložil např. fotografií z místa.

[21] Na základě výzvy krajského soudu v souladu se závazným pokynem Nejvyššího správního soudu stěžovatel doplnil svou žalobu původně koncipovanou jako žalobu proti rozhodnutí správního orgánu tak, aby splňovala požadavky na žalobu na ochranu před nezákonným zásahem, pokynem nebo donucením správním orgánem. V tomto doplnění, a ostatně i v průběhu celého řízení před krajským soudem, stěžovatel pouze zcela obecně uváděl, že stavba je o metr vyšší, než měla být dle stavebního povolení. Toto své tvrzení však nepodložil žádným relevantním odůvodněním. Není ani zřejmé, jakým způsobem stěžovatel k tomuto závěru dospěl, zda sám provedl měření nebo si k posouzení výšky stavby přizval odborně způsobilou osobu. Podle ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu má účastník řízení před správním soudem především povinnost tvrzení a povinnost důkazní, přičemž nesplní-li tyto povinnosti, jeho žaloba nemůže být shledána důvodnou (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 11. 2003, č. j. 6 As 2/2003 – 66). Žalovaný při závěrečné prohlídce (protokol z ní je založen ve správním spisu) neshledal, že by stavba byla realizována v rozporu s vydaným stavebním povolením. V takové situaci bylo tedy na stěžovateli, aby dostal své povinnosti tvrzení a svému důkaznímu břemeni. Je právem každého účastníka, aby navrhl provedení důkazů k prokázání svého tvrzení. Soud je povinen se s každým důkazním návrhem vypořádat, což však neznamená, že veškeré navrhované důkazy provede. Pokud soud dospěje k závěru, že tvrzení účastníka, která by měla být navrhovaným důkazem prokázána, nejsou alespoň přiměřeně věrohodná, tj. pokud se například jedná pouze o ničím nepodložené domněnky, není povinen k provedení takových důkazů přistoupit. Tvrzení stěžovatele ohledně rozporu skutečné výšky stavby s povolenou výškou zůstala pouze na úrovni jeho subjektivních pocitů, v průběhu celého řízení neuvedl, na základě jakých skutečností k

pokračování

tomuto závěru dospěl. Krajský soud proto nepochybil, pokud k tomuto tvrzení stěžovatele dokazování neprováděl.

[22] Z přípisu stěžovatele založeného na č. l. 133 spisu krajského soudu je dále zcela zřejmé, že stěžovatel navrhoval provedení místního šetření pouze za účelem prokázání, zda umístění garáže je dále než 2 metry od společné hranice pozemků stěžovatele a stavebníka. Krajský soud v souladu s judikaturou Nejvyššího správního soudu řádně zdůvodnil, proč neprovedl navrhovaný důkaz místním šetřením (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 11. 2009, č. j. 5 As 29/2009 – 48). Za těchto okolností se Nejvyšší správní soud ztotožnil s vypořádáním této námítky krajským soudem, pro které byly dostačující podklady obsažené ve správních spisech. Závěry obsažené v napadeném rozsudku proto v tomto ohledu neshledal zdejší soud nesprávnými ani nepřezkoumatelnými.

[23] Podle kasační stížnosti krajský soud ohledně výkonu práva na soukromý a rodinný život a ohledně stínění stavby z důvodu její výšky nesprávně odkázal na občanskoprávní spor a na zákon č. 40/1964 Sb., občanský zákoník (dále též „starý občanský zákoník“).

[24] Krajský soud v nyní napadeném rozsudku setrval na svém již dříve vysloveném závěru, že se jedná o typický sousedský spor dle občanského práva. V předcházejícím rozsudku NSS v projednávané věci však zdejší soud shledal pochybení krajského soudu, jestliže s tvrzenými námitkami stěžovatele odkázal na žalobu dle ustanovení § 127 občanského zákoníku z r. 1964. Podle Nejvyššího správního soudu totiž žaloba na ochranu před nezákonným zásahem představuje legitimní nástroj pro korekci případných pochybení stavebního úřadu při vydání kolaudačního souhlasu. Není proto možné stěžovateli tento procesní postup upírat. Nyní již také nebylo na místě odkázat na ustanovení občanského zákoníku z r. 1964, neboť v případě nového sousedského sporu by bylo v řízení před soudem v občanskoprávní věci rozhodováno na základě zákona č. 89/2012 Sb., občanského zákoníku, v platném znění. Nejvyšší správní soud tedy shledal tuto námitku stěžovatele důvodnou. Zároveň nicméně podotýká, že se jedná pouze o dílčí nesprávnost napadeného rozsudku nemající vliv na jeho zákonnost, neboť krajský soud i přes toto své konstatování vypořádal všechny řádně uplatněné žalobní námitky stěžovatele. Nejvyšší správní soud proto v tomto dílčím závěru koriguje nesprávný závěr krajského soudu. Napadený rozsudek je zcela přezkoumatelný, jeho stěžejní závěry včetně výroku byly shledány zákonnými a správnými (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 1. 2006, č. j. 2 Afs 100/2005 – 106).

VI. Závěr a náklady řízení

[25] Nejvyšší správní soud na základě uplatněných kasačních námitek ani na základě přezkumu dle § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., který Nejvyšší správní soud provádí z úřední povinnosti, neshledal důvod pro zrušení napadeného rozsudku krajského soudu. Kasační stížnost proto byla v souladu s ustanovením § 110 odst. 1 s. ř. s. větou poslední zamítnuta. Nejvyšší správní soud zároveň částečně korigoval odůvodnění napadeného rozsudku krajského soudu.

[26] O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud dle ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl ve věci úspěch, proto mu právo na náhradu nákladů řízení nenáleží. Toto právo by svědčilo žalovanému, protože však žalovaný žádné náklady neuplatňoval a Nejvyšší správní soud ani žádné náklady, jež by mu vznikly a jež by předkročily náklady jeho běžné administrativní činnosti, ze spisu nezjistil, rozhodl tak, že se žalovanému náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznává. Osoba zúčastněná na řízení nemá dle ustanovení § 60 odst. 5 s. ř. s. právo na náhradu nákladů řízení, neboť jí nebyla soudem uložena žádná povinnost, v souvislosti s níž by jí náklady řízení vznikly.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 12. února 2015

Daniela Zemanová
předsedkyně senátu